

MARC ARTIGAU, «Res», publicat a *Time Out*, 2017.

Vaig plantar, al jardí de la meva habitació, les tres últimes paraules que em va deixar l'avi abans de morir. No sabia què fer-ne. Les tenia guardades, amb molt bona cal·ligrafia, en un calaix. I la mare em va explicar que si les regava sovint, si aconseguien clavar les arrels i estava pendent d'elles, podria fer-ne coses inimaginables. I esclar, els primers dies era tenaç, perquè havia llegit no sé on que si barrejava dues paraules impossibles naixia el misteri. Però el món sovint no és tal com l'hem imaginat i la primera paraula va néixer morta. L'havia regada massa, segons el pare. I vaig dur el cadàver d'aquell primer mot fins a la tassa del vàter, el vaig acaronar amb la punta dels dits, i després d'una oració —en veu baixa—, vaig estirar la cadena.

—No les llencis mai, les paraules. Encara que estiguin mortes, encara que ningú no les faci servir, un dia potser et salven—, em va explicar l'àvia quan ja sabia que era massa tard per ressuscitar aquell cúmulo de síl·labes mortes.

Com que només me'n quedaven dues, vaig ser molt curós. Vaig plantar la segona i cada matí després d'un rajolí d'aigua ben freda, la deixava al balcó perquè el sol la fes florir. I tant que va florir, i tant que es va fer grossa, tan grossa que ja no era una paraula, sinó una paraulota.

—Fa mal mirar-la—, deia la mare mentre li tapava els ulls al meu germà.

Jo no podia anar pel món amb aquella paraula tan lletja. Sí, ja sé que no existeixen paraules lletges, només paladars que no saben pronunciar-les, però em feia vergonya anar pel carrer al seu costat i que algú, un company d'escola, pogués ridiculitzar-me perquè la meva paraula —la que havia regat amb tant de delit— feia fàstic lletra a lletra.

No em va quedar altre remei. No en vaig voler saber res més, de les paraules. Em feien por, potser perquè s'assemblaven molt a mi. La vida no hi cap, dins de les paraules. I em vaig tancar durant molts anys en un parèntesi. Els versos em feien vomitar, els punts suspensius m'angoixaven...

Però va arribar el vespre d'anar-me'n de casa, d'acomiar-me dels pares, de dir adéu als amics. D'entre

tantes caixes de la mudança, vaig recuperar el jardí perdut i l'última paraula que quedava de l'avi. Potser va ser un atac de nostàlgia feridora, o un esperit de poeta decadent, però me la vaig endur. Encara feia bona olor.

I sense voler, sense regar-la va créixer forta i dolça, feble i salada, i es va reproduir en petites paraules absurdes i va impregnar les parets d'aquest meu pis des d'on us escric ara. I es va convertir en una finestra, en una nit, en un petó, en el meu avi.

I ara que tinc tota la casa plena de paraules, ara que tot rima, ara que ja hi sou tots, ara, ja no puc dir res.